

Sygn. akt V KO 104/20

## POSTANOWIENIE

Dnia 26 listopada 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **M. T. (T.)**

oskarżonej o czyny z art. 212 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 26 listopada 2020 r.

wniosku Sądu Rejonowego w S.

zawartego w postanowieniu z dnia 29 września 2020 r., sygn. akt IV K (...)

w przedmiocie przekazania sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu na podstawie art. 37 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł**

**przekazać sprawę do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G..**

### UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 29 września 2020 r. Sąd Rejonowy w S. w sprawie o sygn. akt IV K (...), wystąpił w trybie art. 37 k.p.k. do Sądu Najwyższego z inicjatywą przekazania przedmiotowej sprawy innemu sądowi równorzędnemu.

Wnioskodawca wskazał, że w akcie oskarżenia M. T. zarzucono popełnienie 19 czynów z art. 212 § 1 k.k. w zb. z art. 226 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., co do których pokrzywdzonymi są sędziowie Sądu Okręgowego w S. , Sądu Apelacyjnego w (...), Sądu Rejonowego w S. oraz Sądu Rejonowego w S.. W ocenie wnioskodawcy, za przekazaniem sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu przemawia to, że pokrzywdzonymi w przedmiotowej sprawie są sędziowie sądu właściwego, jak i nadrzędnego. Wobec tego, istniejący stosunek podległości służbowej, jak też możliwość zaistnienia przekonania o powiązaniach

między sędzią orzekającym a sędziami pokrzywdzonymi, może – zdaniem wnioskodawcy – rodzić wątpliwości co do obiektywnego rozpoznania sprawy.

**Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.**

Wniosek zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 37 k.p.k., Sąd Najwyższy może z inicjatywy właściwego sądu przekazać sprawę do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu, jeżeli wymaga tego dobro wymiaru sprawiedliwości. Przedmiotowe unormowanie, jako wyjątkowe, nie podlega interpretacji rozszerzającej. Przekazanie sprawy winno nastąpić jedynie w sytuacji, gdy występują realne okoliczności, które mogą zasadnie stwarzać przekonanie o braku warunków do obiektywnego rozpoznania sprawy w danym sądzie oraz o tym, że tylko przekazanie sprawy stworzy lepsze możliwości do trafnego rozstrzygnięcia w przedmiocie tego procesu. Zgodnie z ugruntowanym orzecznictwem Sądu Najwyższego, odstępienie od rozpoznania sprawy w sądzie miejscowo właściwym może nastąpić tylko w razie zaistnienia sytuacji jednoznacznie świadczącej o tym, że pozostawienie sprawy w gestii tego sądu sprzeciwiałoby się dobru wymiaru sprawiedliwości (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2006 r., sygn. akt V KO 55/06).

Odnosząc powyższe wskazania do realiów przedmiotowej sprawy, uznać należy, że rozpoznanie zasadności wniesionego aktu oskarżenia przez Sąd Rejonowy w S. – w sytuacji gdy pokrzywdzonymi pozostają sędziowie zarówno tego sądu, jak również sądu w stosunku do niego nadrzędnego – może rodzić tak po stronie oskarżonej M. T. , jak też innych obserwatorów funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości, wątpliwości co do gwarancji prawidłowego procedowania przez sąd miejscowo właściwy. Tego rodzaju przekonanie w sposób naturalny może być wzmocnione szczególnym kontekstem przedmiotowej sprawy, w której M.T. przedstawiono zarzuty pomówienia i znieważenia sędziów sądów [...] oraz Sądu Rejonowego w S. . W tym stanie rzeczy, przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w G. pozwoli uniknąć zarzutów, które mogłyby wskazywać na brak obiektywizmu i bezstronności przy jej rozpoznaniu.

Na marginesie odnotować wypada, że Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 7 sierpnia 2019 r., sygn. akt V KO 70/19, przekazał w trybie art. 37 k.p.k. sprawę C. T. (oskarżonego o czyny z art. 212 § 1 k.k. i in.) – uprzednio

prowadzoną wspólnie z przedmiotową sprawą w ramach jednego postępowania przygotowawczego – do rozpoznania Sądowi Rejonowemu w G.

Wobec powyższego, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.